

MARIA MICU

Cartea
cu
Licu Ricu

București, 2024

Ilustrație copertă și interior: *Maria Micu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MICU, MARIA

Cartea cu LicuRici / Maria Micu. - București : Bifrost, 2024

ISBN 978-630-6514-22-9

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2024

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Celor mai scumpe licurice, cu nesfârșită lumină!

Dragii mei, citiți aici,
Pentru copiii mari și mici,
Pentru părinți, pentru bunici,
O carte despre licurici!

A fost odat' ca niciodată,
Într-o țară îndepărtată,
Într-o pădure-ntunecată,
Sub verde mușchi cu frunze mici,
Tărâmul unor licurici.
Era frumos acest meleag,
De care-aveau atâta drag
Toți licuricii prichindei,
Unchiași, mătuși, părinți, bunei!
Și-apoi îl mai iubea nespus,
Din răsărit pân' la apus,
Suflarea care prețuia
Lumina, pacea, dragostea.
Și-această țară mică-avea
Căsuțe mici de mucava
Ascunse-n umbră, pe pământ,
Sub strat de frunze drept veșmânt.
Raze de-argint jucau prin ramuri,
Apoi se-opreau timid în geamuri
Ciorchinii transparente de rouă
Desprinși din dalba lună nouă.
Și țărișoara aceasta mică
Avea o lege, vasăzică,
Ce nu da voie nimănui
(Secretul imediat vi-l spui!)

Să rupă taina de lumină.
Era cea mai cumplită vină!
Pentru că fiecare știe
Că taina, ca să fie vie,
Sub lacăt trebuie păstrată,
Întreagă și netulburată.
Așa că micile insecte
Erau integre și corecte.
N-ar fi trădat sub nicio formă
Misterul ce-ajunsese normă.
Știau că încă din găoace
Lumină licuriciul face.
Iar când învață să și zboare,
Lumina este tot mai mare!
Pe soare, licuricii dorm
În pat de frunze, iar în somn
Mica scânteie se reface
Și bezna nopții o desface.
Doar noaptea gămălia albă
Împrăștie lumini în salbă.
Astfel, visau clipa în care
Se vor preface-n felinare.
Vezi bine că acest popor
De găze mici folositor
Era aproape tuturor,
Că orice licurici avea
Un dar pe care-l oferea
Întotdeauna altora.

Aspectul cel mai important
Îl subliniase un savant,
Un înțelept bătrân și cult
Care citise foarte mult
Și care-i învăța pe toți,
De la bunici pân' la nepoți,
Și pe cei mari, și pe cei mici
La școala pentru licurici.
Pentru că toți mergeau la școală
Să afle dreapta socoteală,
Cum să se poarte-ori să vorbească,
Să scrie, apoi și să citească.
Stăteau cumiști în bănci pitice
De licurici și licurice.
Și-l ascultau plini de respect
Pe dascălul cel înțelept.
Așa că toate mergeau strună
În zumzet și cu voie bună.

*

Dar printre toți acești copii
Stătea retras micuțul Li,
Cam trist. Nu prea avea amici
La școala pentru licurici.
Era timid și reflexiv,
Introvertit fără motiv.
Dar ce gândea micuțul Li
Părea că nimeni nu ar ști.
Doar mama La înțelegea,
Iar sora Le îl adora.

